

Több tisztelet!

2016-09-24 10:59:00

Kerék-Bárczy Szabolcs politikus, közgazdász

Az utóbbi huszonhat év alatt az udvariatlanság és a felelőtlenség vált a magyar közélet uralkodó magatartásává. Nem hallgatjuk meg a másik véleményét, nem vitatkozunk egymással, nem próbálunk közös ügyeinkről megállapodni gyakran még a barátainkkal sem, nemhogy a velünk szemben állókkal. A hangos kinyilatkoztatások korát éljük, nem a higgadt párbeszédét. Ez részben érthető egy bűnszövetkezet által irányított, a személyi kultusz jegyeit mutató, önkényuralom felé rohanó rendszerben, ám ugyanez akadály is az elmozdulásnak. Az eredményt látjuk: ordibáló, egymásra vicsorgó, árkokat ásó emberek szívós munkával taszítják Magyarországot a szakadék felé, kiszolgáltatottá és rosszkedvűvé téve ezáltal mindazokat, akik nem tudnak – vagy nem akarnak – külföldre menekülni. Mindezért senki nem vállalja a felelősséget, mindig a másokra mutogat az is, aki épp ennek a lehetetlen helyzetnek a fenntartásában érdekelt.

Pedig nem volna nehéz változtatni. Annyi kell hozzá, hogy a hétköznapiakban is gesztusokat gyakoroljunk, és máris jobb lesz a kedvünk, ami kihat közéleti szerepléseinkre is. Ha valaki türelmetlenül ránk dudál az úton, elengedjük és kedvesen

mosolygunk. Ha megsértenek a munkahelyen, boltban vagy baráti körben, nem válaszolunk gorombán visszakézből, hanem jó egészséget kívánunk az illetőnek és megint csak mosolygunk. Naponta egy-két ilyen apró cselekedettel jó érzést kelthetünk egy ismeretlenben – és ezáltal magunkban. Ha elkezdünk ilyen energiával feltöltődni, akkor ezt sugározza szét politikai és médiaszereplésünk is.

Az emberek változást akarnak, változtatni pedig csak közösen lehet. Ám nem bízunk egymásban, gyanakszunk, ezért rendre elutasítjuk a gesztusokat, amelyeket egyébként magunk nem gyakorlunk. Különösen igaz ez a politika és a civilek kapcsolatára. A politikusok pártjuk számára akarják megszerezni a civilek támogatását, a civilek pedig látványosan távolságot akarnak tartani a pártoktól úgy, hogy nem engedik őket magukhoz közel. Mindkét fél csapdahelyzetbe kényszeríti magát, s ezzel akaratlanul is a sanda hatalom malmára hajtja a vizet. Pedig ki kell és ki is lehet törni ebből a csapdából.

A civilek, a szakmák és a polgári kisközösségek érdekeit képviselő csoportok nélkül nincs demokrácia. Ők jelentik a mindenkori hatalom fékét és ellensúlyát, ők azok, akik tükröt tartanak a politikusok és állami intézmények elé. Védni és óvni kell őket úgy, hogy tiszteletet mutatunk irányukban, jogi értelemben és tetteinkben is védjük függetlenségüket. Ha a politizálást nem önmagáért való tevékenységnek tartjuk, akkor nemcsak meghallgatjuk, hanem meg is fontoljuk a

civilek szakmai álláspontját. Hiszen a politika nem mindentudást, hanem képviselést jelent, a polgárok érdekeiért való kiállást. S ki tudná jobban, mire van szüksége a pedagógusnak, az egészségügyi dolgozónak vagy a földet művelő gazdának, mint a pedagógus, az egészségügyi dolgozó vagy a gazda? Nem kell a politikusnak újat kitalálnia, inkább csak magáévá kell tennie azokat a reális és szelíd követeléseket, amelyeket a megnyomorított emberekért felszólaló civil szervezetek hangoztatnak. Nem olyan bonyolult dolog ez.

Nem bonyolult, mert a NER mindenkitől elvett, s amit visszaad, azzal zsarol, mert bármikor elvonhatja az adományokat. Márpedig egy magyar polgár nem adományokból, hanem kemény munkából akar megélni. És tud is, ha hagyják. Tudna is, ha hagynák. De nem hagyják! Orbánék kényszernyugdíjazták, járulékaiktól megfosztották és zsarolják a hazájukat szolgáló rendvédelmi dolgozókat. Márpedig nélkülük Magyarország nem lehet biztonságban.

Orbánék elrabolták a magán-nyugdíjpénztári megtakarításokat, és nem adnak cserébe jó minőségű szolgáltatást. Több tízezer embert fosztottak meg megélhetésüktől, amikor csókosoknak juttatták a trafikokat. Orbánék túlterhelik és megalázzák a tanárokat, márpedig megbecsült pedagógusok nélkül nincs magyar jövő. És a sor a végtelenségig folytatható: nincs olyan rétege a társadalomnak,

amely az elmúlt hat évben ne szenvedett volna súlyos károkat, amely ne látná kilátástalannak a jövőt. S ha a polgárok nem látják a kiutat a sötét alagútból, akkor Magyarország elveszett.

A civilek nem akarnak kormányra kerülni, nem szándékoznak parlamenti képviselővé válni, mert akkor elveszítenék függetlenségüket. Ám el kívánják érni, hogy jogos követeléseik valósággá, vagyis a kormányzati intézkedések részévé váljanak. Ahhoz, hogy a mögöttük állók érdekeit képviselni tudják, párbeszédre, kompromisszumok árán kiküzdött megegyezésre van szükség a politikával. Ha mindkét fél tiszteli a másikat és felismeri, hogy a közjót, a nemzetet csak közösen szolgálhatják, akkor anélkül tudnak együttműködni, hogy szerepeik megváltoznának, hogy alá-fölérendelt viszonyba kerülnének. Elismerem, elsősorban a politika adós a civilek tiszteletével, nem fordítva. A politikának és a politikusnak el kell felejtene az üres gőgöt, a lenéző magatartást, a nyers erő ostoba alkalmazását, és úgy kell tekintenie a civilekre, mint öntudatos polgárok közösségére, amely fölötte áll, amelyet szolgálnia kell.

A magyarok fele ma politikai képviselet nélkül él. Az ő érdekeiket próbálja néhány bátor civil szervezet emberfeletti munkával és áldozatokkal képviselni. Ahhoz, hogy helyreállítsuk a demokráciát és emelkedő pályára állítsuk hazánkat, társadalmi mozgósító erőt kell felépítenünk és felmutatnunk a következő országgyűlési választásra. Olyan

erőt, amely képes és kész leváltani ezt a rezsimet. Az új társadalmi erőhöz azonban az eddigiektől gyökeresen eltérő, új politikára van szükség, amelynek bizalomépítésen és szolidaritáson kell alapulnia. Ebben szövetségesünk minden polgár, ellenfelünk pedig a mai hatalom szűk köre, amely manipulál, rossz érzést terjeszt közöttünk, és folyamatosan feszültségben tartja az embereket. A tisztelet és együttműködés új politikájához felelősséget kell vállalnunk saját tetteinkért és szűkebb-tágabb közösségünkért. És bátornak kell lennünk. Nem úszhatjuk meg a komoly, de értelmes kockázatokat. Hiszen az új politika kialakításának egyik legfontosabb feltétele, hogy szakítsunk a jelenlegi, Orbánék által diktált és az ellenzék túlnyomó része által követett nyelvi és politikai keretekkel. Újakat kell létrehoznunk. Kezdjük hát ezzel a keretekkel való szakítást: tiszteljük egymást. Ha sokan tiszteljük egymást, elegendő leszünk két év múlva.

S ha a polgárok nem látják a kiutat a sötét alagútból, akkor Magyarország elveszett.